

NIEUWSBRIEF

INHOUD

Voorwoord	1
25 Jaar Hospice Zutphen.....	2
Nieuws van de coördinatoren.....	4
Afscheid Tineke Breuer	5
The making of	6
Introductie Peter Buskermolen	7
Stichting vrienden van	8
Colofon	8

Voorwoord

Ondanks alle hulpmiddelen die de moderne mens ter beschikking staan gaat er nog veel mis in de communicatie in onze huidige maatschappij. Een van de eerste verwijten die we elkaar dan maken is, dat er slecht is gecommuniceerd. Waarbij het altijd maar de vraag is of dat dan aan de zender of de ontvanger ligt bij die slechte communicatie.

Een nieuwsbrief is bedoeld om u te informeren over actualiteiten in het hospice en er voor te zorgen dat u voelt dat er aandacht voor u is, want u heeft ook belangstelling voor ons en ons mooie en gewaardeerde werk.

Wij hopen daar wederom met dit bulletin inhoud aan te geven en bevelen de diverse artikelen van harte bij u aan.

Ons Hospice bestaat dit jaar 25 jaar en dat gegeven vraagt om extra aandacht. Daarom besteden we in deze nieuwsbrief ook aandacht aan het verleden. Voor ons jubileum symposium op 5 oktober a.s. bent u van harte uitgenodigd!

Veel leesplezier gewenst en u helpt ons door te reageren op vorm en inhoud, om er zo voor te zorgen dat wij met elkaar goed communiceren.

Jan Bouwman,
voorzitter bestuur Hospice Zutphen

WERK AAN DE WINKEL

Drie perspectieven op 25 jaar Hospice Brummen-Zutphen

- Door Eva Ouwehand, geestelijk verzorger -

Hospice Brummen, ca. 25 jaar geleden

Tonny, Marthe en Margreet werken bij elkaar opgeteld al bijna 60 jaar als zorgvrijwilligers in hospice Zutphen. Herinneren zij zich het moment nog dat ze voor de eerste keer binnenstapten? Tonny vertelt over haar eerste keer 'stagelopen', na de cursus. Er lag toen iemand heel slecht, met de mond open. "De andere vrijwilligers vonden dat voor mij geen prettige binnenkomst, maar ik zag het zelf juist als: dit is nou waar het om draait, ik kreeg meteen een indruk van wat het werk inhield". Marthe werkte ook in het ziekenhuis, toen ze in het hospice begon. Haar eerste dienst ging ze mee met een vrijwilliger, Herman, die heel rustig en liefdevol een man aan het scheren was. Hij suggereerde haar om wat te drinken te halen en bij iemand anders aan bed te gaan zitten. Vooral het enorme contrast tussen de hectiek van het ziekenhuis en de verstillen en rust van het hospice viel haar toen op. Margreet is in Amsterdam in hospice Curia begonnen. In Brummen was het klein: "je werd meteen opgenomen door de andere vrijwilligers, ik ervaarde dat als een warm bad".

Bij de overgang van Brummen naar Zutphen zijn dingen veranderd. In Brummen waren drie kamers, met maar één wc en één badkamer, heel onpraktisch. Rapportages werden in de kleine keuken geschreven en daar was ook de overdracht. Dat had iets knus. De coördinator, ook verpleegkundige, woonde boven het hospice en kwam 's morgens in haar peignoir instructies geven voor de medicatie. In Zutphen was het opeens veel groter. Het huiselijke was weg. In Brummen stapte je meteen naar binnen, de slaapkamer van de gast in. In Zutphen stap je bijna een appartement binnen dat van de gast is, die heeft veel meer een eigen ruimte. Toch is een eigen badkamer en toilet veel prettiger voor gasten en vrijwilligers, vindt men alle drie.

In de loop der jaren is een ontwikkeling van professionalisering ingezet. Vrijwilligers in Brummen kregen medicatie na. Nu is dat een taak van de

verpleegkundigen. Er waren toen nog geen slaapdiensten voor de vrijwilligers en verplicht werkoverleg eenmaal per maand. De verpleegkundigen waren in Brummen maar een deel van de dag aanwezig waardoor je meer op elkaar aangewezen was als zorgvrijwilliger. De grotere locatie en het feit dat er meer vrijwilligers en verpleegkundigen zijn in Zutphen, maakt voor de een dat zij minder feeling voelt met andere vrijwilligers; soms zie je elkaar een half jaar niet in dezelfde dienst. Voor de ander telt dat minder en betekent de professionalisering: "Minder elastiekjes en knip- en plakwerk, zoals vroeger".

Ondanks de verschillende waardering van de veranderingen in 25 jaar hospicezorg in Brummen en Zutphen, willen Margreet, Marthe en Tonny dit werk alle drie nog zo lang mogelijk blijven doen, zolang ze geen last worden voor medevrijwilligers. Er zijn tenslotte

verschillende vrijwilligers die tot na hun 80ste gebleven zijn. Wat heeft dit werk hen persoonlijk gebracht? Margreet en Tonny benadrukken het zelfvertrouwen en gevoel voor eigenwaarde dat groeit door het werk. Mensen vertrouwen zich in alle intimiteit aan je toe. Het geeft een rijk en vredig gevoel om een stukje bij te mogen dragen aan dat mensen kunnen sterven op de manier die ze zelf willen. Er samen met hun naasten naar toe kunnen groeien. Margreet: "je leert je eigen thuissituatie ook waarderen omdat je met heel veel gebroken families in aanraking komt". Marthe vond dat haar werk in het hospice dingen meer in balans bracht. Ze hield van haar werk in het ziekenhuis en heeft zich al jaren geleden verdiept in de hospicebeweging en het werk van Kübler-Ross, maar ze miste de aandachtige zorg die nodig is om waardig te kunnen sterven in het ziekenhuis. Juist aan die aandachtige zorg wil ze bijdragen. Daarom werkt ze ook voor de Stichting

Thuis Sterven. Alle drie vinden ze het contact met collega's een fijn aspect van het werk. Tonny: "Er is geen competitie tussen de vrijwilligers. Je staat voor hetzelfde. En als ik iets laat liggen doet iemand anders het en dat doe jij ook voor de anderen". Als we het over de mooiste herinneringen hebben rijgen de verhalen zich als pareltjes aan een ketting aaneen. Margreet: "Hier in kamer rood. Daar lag een grote man; hij leek heel erg op mijn vader. Met grote zachte handen. Ik had de zorg voor de nacht en ik zei tegen hem: als u mijn vader was had ik u een nachtzoen gegeven. En toen zei hij: "wat let je?" En toen heb ik het gedaan. Dat zal me altijd bij blijven, ik hoor het hem nog zeggen. Het was voor ons alle twee goed, ik heb dat nooit eerder of daarna gedaan".

Marthe's mooiste herinneringen hebben te maken met een stukje sociale bewogenheid: dat in het hospice mensen welkom zijn die soms aan de rand van de samenleving staan en hier toch in vrede mogen sterven. "In Brummen lag bijvoorbeeld een man die alles had gedaan wat God verboden heeft. Hij zat in de RIWB en was een heel kwetsbaar geworden. En zijn hele familie, een hele nette familie, kwam om hem heen staan. Het was een drama en hij was het zwarte schaap van de familie. Maar iedereen was zo blij dat het weer rond was gekomen en dat hij in harmonie kon sterven". Tonny denkt aan een jong meisje, 22, nog op school. Ze kon bijna niks meer. Er waren twee dingen die ze nog wilde: naar een musical die over haar leven ging. Daar is ze met de wensambulance met bed en al heen geweest. En Sinterklaas. Tonny's man was Sinterklaas en een vriendin Zwarte Piet. "Ik stond ernaast met een fototoestel. En toen kwamen Sint en Piet bij haar en gaven haar een pakje. En op dat moment zei haar moeder: "kijk, ze

lacht". Dat moment heb ik vast kunnen leggen". Tonny wordt nog ontroerd als ze het vertelt.

Het is moeilijk kiezen welke herinnering de mooiste is: iemand die elk weekend door vrienden opgehaald werd om te gaan tanguen, op hoge hakken, terwijl ze de rest van de week doodziek in bed lag. Of de man met klompen voor de deur die een zwijn aan het spit wilde braden. Een kamer vol schilderijen op de muur. Een jointje als ontbijt. Twee mannen die een wedstrijd deden wie het langst in het hospice zou blijven, in de tijd dat er nog geen termijn aan verblijf was gesteld. Je kunt het zo gek niet bedenken of het is wel gebeurd in het hospice.

Zouden Marthe, Tonny en Margreet in het hospice willen sterven? Als het thuis niet zou gaan, zeker in een hospice, dit of een ander. Ze hopen dat hospice Zutphen nog lang zal blijven bestaan. Met respijtzorg erbij? Met een kringloopwinkel? Daarover verschillen de meningen. Maar niet met méér gasten, juist om de aandachtige zorg die nu gegeven wordt te kunnen blijven geven in de toekomst.

EEN KIJKJE DOOR DE RAMEN

Frans Wielegroch blikt niet alleen terug op 25 jaar hospice door de ramen heen die hij jarenlang gezeemd heeft. Al in Brummen werd hij geregeld binnen gevraagd voor een kopje koffie met iets lekkers. Wat dat betreft is er weinig veranderd in die 25 jaar. In november 1999 zeemde hij de ramen voor het eerst. Zijn bedrijf zat toen in de opstartfase en hij benaderde verschillende instellingen of zij klant wilden worden. Uit de eerste tijd herinnert hij zich de euforische stemming die er in het hospice heerste omdat het gelukt was om haar deuren te openen.

Dat was een hele prestatie. Vanaf het begin heeft Frans zich thuis gevoeld in het hospice. Hij vertelt dat hij een keer aan de keukentafel aan de Houtwal zat waar een nieuwe vrijwilliger zich voorstelde en vroeg wat hij kwam doen. Frans stelde zich voor als de nieuwe huisarts, wat deze vrijwilliger een rood hoofd bezorgde op het moment dat ze hoorde dat hij de glazenwasser was. Het valt hem op dat alles zo gesmeerd verloopt. De vrijwilligers weten waar ze mee bezig zijn en wat ze moeten doen. De organisatie is professioneler geworden, het gebouw aan de Thorbeckesingel is veel praktischer ingedeeld dan in Brummen. Maar de sfeer, die is altijd heel prettig, vindt Frans, dat is niet veranderd. "Niet te frivol en niet te bedrukt", hartelijkheid en een zekere lichtheid voeren de boventoon. Toen Frans voor het eerst de ramen kwam zemen was hij nooit eerder in een hospice geweest. Nu zou hij het anderen zeker aanraden. Een paar van zijn vrienden zijn in het hospice overleden en als hij zelf niet thuis zou kunnen sterven zou hij er ook heen willen. Gelukkig is dat nog helemaal niet aan de orde en blijft hij de ramen en tegenwoordig ook de zonnepanelen zemen. Met 15% korting, al vanaf het begin, omdat hij het hospice een warm hart toedraagt!

GELD MAAKT NIET GELUKKIG MAAR IS WEL NOODZAKELIJK!

Het vermogen van Anneke Dorhout Mees, Remonstrants predikant en oprichter van het hospice, werd beheerd door Stichting Mensen in de Knel. Deze stichting heeft het pand in Brummen gekocht. Dit was het tweede hospice in Nederland! Dat zijn er nu bijna 200. Willibrord Wedemeijer, die jaren penningmeester en later ook voorzitter van het bestuur van Hospice Zutphen is geweest, vertelt dat het in de

De keuken; een ontmoetingsplek voor gasten en vrijwilligers

begintijd best moeilijk was om genoeg gasten te ontvangen. De hospice-beweging was nog niet zo bekend en de meeste ziektekostenverzekeraars vergoedden het verblijf niet. In de begintijd werden de tekorten aangevuld vanuit het vermogen van Anneke Dorhout Mees.

Zutphen leek een betere locatie voor de continuïteit en van de Nederlands Hervormde Kerk Zutphen werd een kerkgebouw overgenomen. Wat waren voor Wedemeijer hoogte- en dieptepunten in de geschiedenis van het hospice? In de tijd van de verbouwing van het pand in Zutphen waren er financiële zorgen, vertelt Wedemeijer. Een bevriende architect van Anneke Dorhout Mees had het ontwerp gemaakt, maar er waren voortdurend overschrijdingen van het budget door de aannemer. Wedemeijer heeft toen een bouwkundig adviseur aangetrokken die met de aannemer over besparingen onderhandelde. Toen het gebouw

Anneke Dorhout Mees

klaar was, was er geen geld meer voor de inventaris, die wel al besteld was bij Eijerkamp. Net op het tijdstip dat Wedemeijer erover dacht een lening af te sluiten voor alle bedden en banken, stelde Roparun onverwacht 45.000 gulden beschikbaar voor de inventaris. "Dat was de gelukkigste dag van mijn leven! Zomaar uit het niets" zegt Wedemeijer.

Een penningmeester let altijd op de centjes en dat zorgde af en toe voor discussie. De coördinatoren

vonden soms dat alles moest kunnen, maar het bestuur, en met name de penningmeester moest veel meer kijken naar de financiële continuïteit. "Maar de onderlinge sfeer was altijd goed", merkt Wedemeijer op. Hij voelde ook een grote verantwoordelijkheid om het vermogen van Anneke Dorhout Mees goed te beheren: "Zij heeft financieel, maar ook spiritueel heel veel bijgedragen aan de opbouw van het hospice en de zorg", vertelt hij. "Ze voerde ook veel gesprekken met vrijwilligers". Eigenlijk een soort coach avant-la-lettre. Als hij over haar bijdrage vertelt, ontroert hem dat nog steeds.

Ook de zorgvrijwilligers verwijzen nog naar het bijzondere van wat Anneke Dorhout Mees 25 jaar geleden in gang heeft gezet. Om haar droom te kunnen verwezenlijken moest ze huisartsen en anderen overtuigen. Dat is nu gelukkig niet meer nodig: Hospice Zutphen heeft inmiddels in vele harten een plaats gekregen. ■

Symposium VOOR IEDEREEN

25 JAAR HOSPICE ZUTPHEN - BRUMMEN

5 oktober 2022
Theater Hanzehof Zutphen

Kosteloos aanmelden via:
[HOSPICE-ZUTPHEN.NL/SYMPOSIUM](https://hospice-zutphen.nl/symposium)

NIEUWS VAN DE COÖRDINATOREN

We krijgen een vaste rubriek in deze Nieuwsbrief. Het is fijn u te betrekken bij het reilen en zeilen 'van binnenuit' het Hospice. Om te beginnen nemen we u mee naar enkele bijzonderheden van het afgelopen jaar. Zo is Peter Buskermolen als nieuwe (hoofd) coördinator gestart per 1 mei jl. Hij vervult naast de coördinatie, ook een aantal taken van het bestuur.

Terugkijkend op de periode met covid, hebben we dit tot nu toe goed met elkaar doorstaan. Alles kon hier met aanpassingen en weliswaar tijdelijk lagere bezetting van gasten, 'gewoon' doorgaan. Dit lukte mede dankzij het deskundig advies van ons coronateam, waar we met al onze vragen terecht konden.

Corona bleek tevens voor sommige collega's aanleiding om te stoppen met het werk als zorgvrijwilliger. We leiden daarom binnenkort weer een nieuwe groep zorgvrijwilligers op. Daarover vertellen we u graag wat meer in onze volgende nieuwsbrief. Het is voor u natuurlijk interessant om te vertellen waar uw donaties aan besteed worden en welke keuzes daarin gemaakt zijn. Een belangrijk thema waar wij en onze gasten mee te maken hebben zijn de warmere zomers. Na een zoveelste periode van hittegolven en uitgeputte Dysons, werd na zorgvuldig overleg de knoop doorgehakt. De airconditioning is inmiddels aangelegd, tot ieders vreugde. Daarnaast is er behoorlijk geïnvesteerd in onze tuin. Al eerder lieten we goed begaanbare paden aanleggen. Vorig jaar hebben we ervoor gekozen om schaduwplekken uit te breiden, zodat je met warme dagen met beschutting in de prachtige tuin kunt zitten.

We hebben ook de mogelijkheid gecreëerd om de tuin met grondwater te besproeien. Een investering die we zonder uw donaties niet hadden kunnen doen. Hartelijk dank daarvoor. Zo kan het Hospice zich blijven aanpassen aan de actuele ontwikkelingen!

Peter Buskermolen en Kathy de Vries

“Opperen in plaats van mopperen”

Afscheid van Tineke Breuer

- Door Herman Bijenhof, zorgvrijwilliger -

Ja, dan zit ik tegenover Tineke Breuer, net lid geworden in de Orde van Oranje-Nassau. Gekregen voor haar vele vrijwilligerswerk in de afgelopen tientallen jaren. O.a. in de crisisopvang van Pleegzorg. Dit deed ze, samen met haar man Jos, terwijl haar eigen kinderen ook thuis woonden. Kinderen van diverse leeftijden werden plotseling door Tineke liefdevol opgevangen. Kinderen met traumatische ervaringen die je voorstellingsvermogen soms te boven gaan en die soms enkele weken, maanden of zelfs een jaar bleven.

En dan begeleidt ze als vrijwilliger ook echtparen bij Marriage Encounter. Daar is ze ooit als deelnemer begonnen, uiteraard samen met Jos, toen de kinderen de deur uit waren gewaaid. Ze wilden stilstaan bij wat deze verandering voor hun huwelijk betekende. In een impuls hebben ze zich toen hiervoor aangemeld. Tineke herinnert zich nog dat ze op weg waren naar de eerste samenkomst in een klooster in Helvoirt en dat ze tegen Jos zei: “wat zijn we aan het doen en wat gaan we doen?”. Nu, dat is goed gekomen. Nu begeleidt Tineke de samenkomsten waar circa drie echtparen met elkaar een programma doen waardoor “hoofd” en “hart” beter harmonieus samengaan voor een verdieping in je relatie. “Het toelaten van emoties heb ik hier beter leren begrijpen en een plek kunnen geven in mijn leven”, vertelt Tineke.

gedaan met hart en ziel. Waar ze ook met liefde aan is begonnen in 2016 is haar werk als coördinator van het hospice in Zutphen. En van dat werk (of is het een hobby?) heeft ze besloten om met ingang van 1 mei 2022 afscheid te nemen. Tineke is samen met Kathy begonnen. De eerste dag op het hospice draaide ze voor proef mee. In die eerste ‘meeloop dienst’ overleed er gelijk iemand. Toen besepte ze pas goed, hier gaat het dus over in een hospice.

Tineke vertelt diverse verhalen over het hospice, die haar geraakt hebben. Van een 26 jaar jonge verslaafde vrouw met een dochtertje van 11 jaar die in het hospice bezoek kreeg van skinheads. Van arme mensen en van rijke mensen, soms baronessen. Van de organisatie die dankzij de fantastische vrijwilligers zo goed draait maar soms ook wat hobbels kent. Je kunt er een boek over schrijven.

ze is vreselijk trots dat we met elkaar het zo hebben mogen doen en het zo blijven doen en dat het werkt.

Ik eindig het interview met het volgende: Tineke, waarom ben je er mee begonnen, met het hospice?

“Ja”, zegt ze: “ik heb iets met de dood. Ten eerste omdat ik op 4 mei ben geboren. Ten tweede omdat ik als 12-jarige bij mijn overgrootmoeder in een verpleeghuis kwam, waar zij op een kamer lag met 8 bedden. Zonder gordijnen tussen de bedden en met een kaal peertje aan het plafond. Ze wilde alleen maar dood. Dit is niet menswaardig sterven, dacht ik toen. Als ik daar ooit wat aan bij kan dragen dan wil ik dat graag doen. En ik ben heel dankbaar dat ik dat in het hospice heb mogen doen. Geboortes zijn prachtig maar de dood is ook mooi als je het kunt en wilt zien. Alle maskers vallen weg, zoals ik dat ook ervaren heb toen ik werkte als coördinator bij de buddyzorg voor mensen met aids. Het doet ertoe. Het is zinvol dat je mensen zo nabij mag zijn”.

“Het is zinvol dat je mensen zo nabij mag zijn”

En dan werkte ze nog voor Stichting Sant’ Egidio, waar de Franciscustafel haar warme belangstelling heeft en waar ze vrijwilligerswerk voor heeft gedaan. Hier is ze vier jaar geleden mee gestopt maar dat hoopt ze nu weer op te pakken. Er zijn nog meer dingen op het gebied van vrijwilligerswerk, die Tineke heeft

Maar ik moest het als schrijver eenvoudig houden. En dat doe ik dus ook. Ze wil ons nog wel meegeven dat het belangrijk is om open met elkaar in gesprek te blijven, om niet in de wandelgangen ‘over elkaar’ te praten, maar je uit te spreken naar elkaar. ‘Opperen in plaats van mopperen’. Want

En het gevoel van zinvolheid overstijgt het bijzondere feit van lid te zijn in de Orde van Oranje-Nassau voor Tineke. Namens het hospice bedank ik haar en wens haar een gezond, lang en zinvol leven toe. ■

"THE MAKING OF...."

Onze nieuwe informatiefilms

- Door Linda Lichtenberg, zorgvrijwilliger -

Acteur Hank Botwinik

Eind juni is het dan zover, de opnamedagen voor onze nieuwe bedrijfsfilms zijn aangebroken. Een hele maandag en de dinsdagmiddag en -avond is de filmcrew in ons hospice aanwezig en, terwijl het hospice natuurlijk gewoon doordraait, worden de verschillende scènes geschoten. Het zijn bijzondere en spannende dagen voor alle betrokkenen.

In de aanloop is door de filmwerkgroep, bestaande uit Maarten van der Kroef, Ans Westerik, Trudie Demoed, Ria Maasdam en Linda Lichtenberg, al druk afgestemd met Okay Media (de filmer die we geselecteerd hebben) over scripts, verhaallijnen en sfeerbeelden. Er worden twee films gemaakt, één kort filmpje dat we op onze website kunnen plaatsen en een wat langere film die we kunnen gebruiken bij presentaties over ons hospice. Voor beide films is een apart script geschreven en hebben we figuranten geworven, zoveel mogelijk uit onze eigen hospice-gelederen. In eerste instantie was dat nog best een opgave, maar uiteindelijk vielen ook weer enkele scènes af en hadden we zelfs te veel liefhebbers voor een rol in de film. Voor de hoofdrol in beide films hebben we acteur Koos Landeweerd "gestrikt", bekend van het Staatsloterij-spotje

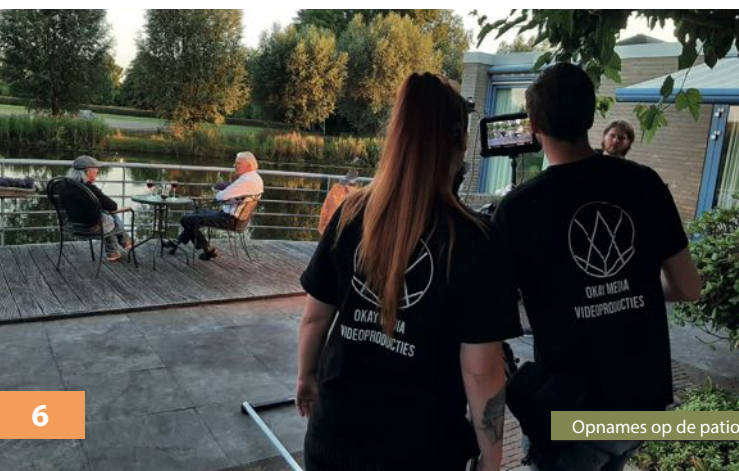
met de koekoeksklok, en al jaren vriend van de Stichting Vrienden Hospice Zutphen.

Kamer Blauw wordt onze filmset. Onze gast daar is zo gastvrij om twee dagen zijn kamer ter beschikking te stellen. Die kamer wordt vervolgens grondig heringericht voor de film. Alle benodigdheden, 'props' in vaktermen, zijn geregeld. Denk bijvoorbeeld aan een ouderwetse typemachine, een antieke klok en twee vishengels. De ADM-zaal wordt onze uitvalsbasis, daar kunnen we alle figuranten opvangen en kan de voorspelde wachttijd worden doorgebracht. Het ziet er goed uit, we hebben als werkgroep alles voorbereid en "onder controle". Laat de draaidagen maar komen!

Op zondag aan het eind van de middag moet onze hoofdrolspeler helaas afbellen vanwege privé-omstandigheden. De stress bij de werkgroep bereikt een hoogtepunt,WAT NU?! In allerijl zoekt en vindt Kaylee Meijer, onze filmer, een vervanger, de van oorsprong Amerikaanse acteur Hank Botwinik, die al een jaar of twintig in Amsterdam bivakkeert. Geknipt voor de rol.

Maandagochtend komt de filmcrew, vier man/vrouw sterk, met twee gewone personenauto's aanrijden en daar komt onge-loof-lijk veel apparatuur uit: laptops, camera's, schermen, paraplu's, lampen etc. en heel veel kabels. Ze installeren zich in kamer Blauw en in de stilte ruimte en gaan voortvarend te werk. De opnameplanning is strak en daar houden ze zich ook zoveel mogelijk aan. Onze kakelverse hoofdrolspeler stapt in het bed op kamer Blauw en "Actie... Cut". De eerste beelden staan erop.

Onze figuranten hebben we in de briefing allemaal verteld dat ze 'seizoen-neutrale' kleding aan moeten doen. Want we filmen weliswaar in de zomer met volop zon, maar we gaan

Opnames op de patio

deze films natuurlijk het hele jaar door gebruiken. En gestreepte, geblokte of gestippelde kleding geven op beeld ook een mindere kwaliteit. Sommige figuranten hebben daarom meerdere setjes kleding meegenomen. En hier en daar is een vestje geleend.

De korte film wordt op maandag opgenomen en met alle figuranten en crew hebben we samen geluncht met broodjes en een heerlijke soep van onze coördinator Kathy. Een van de laatste scènes die dag wordt buiten op de patio geschoten en laat het nou net dan gaan regenen! Dus de scènes worden omgegooid en later als het weer opgeklaard is, wordt alsnog de buiten-scène opgenomen.

Dinsdagmiddag opname van de langere film met meer scènes en ook meer figuranten. Sommige scènes moeten keer op keer opnieuw: "Allemaal startpositie....Actie....Cut!" En dan blijkt bij de negende keer dat de rails waarover de camera rijdt om in te zoomen toch nog teveel wiebelen en moet -na het bijstellen van de rails- de scène nog weer opnieuw. We bewonderen het geduld van de figuranten, maar de filmploeg is heel precies en dat ze zo zorgvuldig te werk gaan geeft ons vertrouwen.

Gelukkig staan andere scènes erop voordat je er erg in hebt. Je zet wat figuranten bij elkaar aan de keukentafel, serveert soepkommen met koud tomatensap erin, zet een pan dampend water op tafel en het diner is een feit. Enige hilariteit ontstaat als vanzelf en in no time ligt het vast op beeld. Gauw door naar de volgende set, want we liggen wat achter op schema.

Voor het avondeten zijn pizza en salades voor het hele hospice geregeld, als tegemoetkoming in de overlast die er toch ook is. Inmiddels zitten onze hoofdrolspeler Hank en bestuurs- & werkgroep lid Maarten gemoedelijk samen te praten op de patio. Op het tafeltje tussen hen in staan twee glazen rode wijn en tegen de reling leunen twee vishengels. De filmcrew is druk bezig om het tweetal zó uit te lichten dat het lijkt of ze in de ondergaande zon zitten. En omdat het gesprek zo natuurlijk gaat, worden ze ongemerkt gefilmd. "Cut!" En weer is een scène klaar.

De filmcrew is enthousiast over het opgenomen materiaal en waarderen hoe we dit met z'n allen hebben gedaan. En onvermoeibaar zijn ze ook. Het is al na twaalfen als we ze dinsdagnacht (of beter woensdagochtend heel vroeg) uitzwaaien.

Gelukkig was het voor Koos wel mogelijk om voor ons de voice-over teksten in te spreken. Zo maakt hij toch onderdeel uit van onze films.

Het waren voor ons als werkgroep en ongetwijfeld ook voor alle andere betrokkenen intensieve dagen, maar we zijn blij met hoe het allemaal gelopen is en ondertussen ook héél nieuwsgierig naar het eindresultaat. ■

Voice-over Koos Landeweerd

EVEN VOORSTELLEN

Peter Buskermolen

Beste lezer,

Vanaf 1 mei ben ik werkzaam als hoofd coördinator bij het hospice, ik zal mij even voorstellen.

Ik ben 61 jaren jong en woon in Steenderen met Marjolein. Samen hebben wij 6 kinderen die inmiddels zijn uit gevlogen. Ik heb in allerlei sectoren van de gezondheidszorg gewerkt en ik heb daarbij ook ervaring opgedaan in de palliatieve zorg en bij Noaberhulp Zutphen e.o. Nu dus bij het hospice en ik kan wel zeggen nu na twee maanden dat ik het heel erg naar mijn zin heb. Wat een fijne plek is het hospice allereerst natuurlijk voor de gasten maar ook voor alle mensen die hun steentje bijdragen. Ik ben onder de indruk van de inzet, betrokkenheid en sfeer die er is in het hospice. Als ik niet in het hospice ben dan wandel ik graag met onze twee honden. Daarnaast fiets ik, lees graag een goed boek en ga graag naar de schouwburg of de film.

Ik heb al heel veel mensen ontmoet in het hospice en ik hoop met degene die ik nog niet gezien heb spoedig ook mee kennis te kunnen maken.

Met vriendelijke groet,
Peter Buskermolen

WORD VRIEND

Als u ons een warm hart toedraagt, kunt u ons op twee manieren steunen; met een eenmalige gift of u kunt Vriend worden van de Stichting Vrienden van Hospice Zutphen voor een bedrag van minimaal € 20 per jaar.

De stichting is door de belastingdienst aangewezen als een instelling die uw gift of donatie belastingvrij mag ontvangen. U kunt daardoor onder bepaalde voorwaarden het door u geschonken bedrag als aftrekpost opvoeren in uw aangifte inkomstenbelasting van dat jaar. Een legaat kan vrij van schenkingsrecht gegeven worden (ANBI regeling). Meer informatie vindt u op www.hospice-zutphen.nl/steun-het-hospice

STICHTING VRIENDEN

AFSCHEID EN WELKOM!

Dit jaar neemt Marco Lichtenberg na bijna zes jaar afscheid als bestuurslid van de Vrienden. Marco heeft op vele manieren bijgedragen aan de Stichting Vrienden Hospice Zutphen. Van het uitdelen van broodjes aan fietsers van de Heavensride, tot vormgeven van beleid voor de stichting. En van het notuleren van de vergaderingen tot aan afstemming met de notaris over nieuwe wetgeving. We hebben veel gehad aan de inzet, kennis en kunde van Marco en we zullen hem missen! Yvonne zal de rol van secretaris overnemen. Daarnaast zijn we blij dat André Scheltes in juli is aangetreden als algemeen bestuurslid. André stelt zich in de volgende nieuwsbrief graag nader voor!

SAMENSTELLING BESTUUR

Met deze wijzigingen bestaat het bestuur nu uit:

- Marlies Snijders – voorzitter
- Frank Hendriks – penningmeester
- Yvonne Besselink – secretaris
- André Scheltes – algemeen bestuurslid
- Michiel van Alphen – algemeen bestuurslid

GESCHONKEN KUNST

Soms krijgt het hospice na het overlijden van een gast een schilderij of kunstwerk geschonken. Niet altijd kan deze een passende bestemming binnen het hospice krijgen. Dan krijgen de Vrienden het verzoek het schilderij/kunstwerk te

verkopen. Als Vrienden willen we graag recht doen aan de geschonken stukken. Wij kunnen echter zelf niet beoordelen hoeveel waarde een schilderij of ander kunststuk heeft. Daarom zijn we blij dat we Derksen Veiling in Arnhem bereid hebben gevonden om met ons samen te werken op dit gebied. Wanneer er een stuk geschonken wordt, kunnen we dit ter beoordeling voorleggen. Als een stuk geschikt is om te veilen, maakt Derksen Veiling het volledige hamerbedrag aan de Vrienden over. Wij hoeven geen percentage van de opbrengst af te staan, waar dit gewoonlijk wel het geval is. We zijn Derksen Veiling daar dankbaar voor! Wanneer een stuk niet geschikt blijkt voor veiling, dan zullen wij het via Marktplaats trachten te verkopen. Lukt dit niet binnen afzienbare tijd, dan schenken wij het in het uiterste geval aan de kringloop.

SCHENKINGEN AAN HOSPICE

De stichting Vrienden hospice Zutphen is er om zo nodig het hospice financieel bij te staan. Ook in 2022 doen we dit! Zo hebben wij het hospice een schenking gegeven om een extra aflossing te verrichten op de lening voor het gebouw. Daarnaast hebben wij toegezegd om de reparatie van het dak te betalen. Ook zullen we een bijdrage geven aan de kosten van het symposium. We zijn blij dat we op deze manier namens al onze donateurs bij kunnen dragen aan het hospice, en daarmee aan een zo comfortabel mogelijk verblijf voor de gasten. ■

COLOFON

Deze nieuwsbrief is een uitgave van Hospice Zutphen en wordt zowel in digitale als gedrukte vorm verspreid onder donateurs, vrijwilligers en leden van de Stichting Vrienden van Hospice Zutphen.

Redactie: Eva Ouwehand en Alja Boer
Grafische vormgeving en druk: Buro Zutphen

Onjuiste gegevens?

Mail bij verhuizing of onjuiste adressering uw correcte gegevens naar info@hospice-zutphen.nl.

Algemeen Nut
Beogende Instelling

ANBI